

На сьогодні авторитет Суду в європейському регіоні є надзвичайно високим, про що свідчить не лише його бездоганна репутація, а й всезростаюча кількість скарг, які постійно надходять до нього.

Одержано 11.04.2019

УДК 342.511(477)

Олексій Вячеславович ІВЧЕНКО,

курсант групи Ф3-104 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Філіпська Н. О.

РОЛЬ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ В ДОСТРОКОВОМУ ПРИПИНЕННІ ПОВНОВАЖЕНЬ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Однією з найголовніших ознак демократичної держави є поділ влади на 3 гілки – законодавчу, виконавчу та судову. Ефективне функціонування та взаємодія вищих органів державної влади, які представляють зазначені гілки влади – Верховна Рада, Кабінет Міністрів та Верховний суд, є запорукою сталого розвитку демократичної України. В той же час, слід приділити увагу главі держави, як одноосібному органу державної влади, який не відноситься до «тріади влад», але відіграє надзвичайно важливу роль. Крім того, що Президент є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності, додержання Конституції, прав і свобод людини і громадянина (ст. 102 КУ), він є певним консолідуючим органом. Деякі вчені висловлюють думку, щодо місця президента у країнах зі змішаною формою правління (парламентсько-президентською, наприклад). При чому, висловлюється думка, що потрібна конституційна новела про включення президентської влади в перелік гілок влади (ст. 6 Конституції) або офіційне визнання, що Президент очолює виконавчу владу. В той же час в Україні у Президента є певні владні повноваження щодо вищого законодавчого органу країни.

Цікавим для дослідження нам представляються повноваження Президента щодо дострокового припинення повноважень Верховної Ради України. Згідно з положеннями Конституції України (ст. 90), Президент України має право це зробити, якщо протягом 30 днів однієї чергової сесії пленарні засідання Верховної Ради не розпочалися; не сформовано коаліцію депутатських фракцій протягом 1 місяця; не сформовано персональний склад Кабінету Міністрів України протягом 60 днів після відставки КМУ. Безперечно, визначені в Основному Законі підстави є обґрунтованими та логічними, бо, наприклад, створення коаліції у парламенті є однією із основних критеріїв визначення подальшого розвитку та впровадження певної політики країни. Формування коаліційних фракцій є визначальним і для формування наступного Кабінету Міністрів України, і для законопроектів та їх редакцій, які розробляються, виносяться на розгляд та приймаються Верховною Радою. Крім того, саме коаліційна більшість

вносить Президенту пропозиції щодо кандидатури Прем'єр-міністра та кандидатури до складу Кабінету Міністрів України (ст. 83 Конституції України). З цього питання Конституційний Суд України ще у 2010 році визначив, що Конституція України визначила коаліцію депутатських фракцій у Верховній Раді України як окремого суб'єкта, який бере участь у формуванні Кабінету Міністрів України, із самостійними конституційно визначеними повноваженнями.

Невизначеність у Законі України «Про Регламент Верховної Ради України» 2010 року поняття та порядку формування коаліції цілком компенсується положеннями ст. 83 Конституції України. Там, зокрема, йдеться, що у Парламенті України за результатами виборів і на основі узгодження політичних позицій формується коаліція депутатських фракцій, до складу якої входить більшість народних депутатів України від її конституційного складу. Також зазначено, що коаліція формується протягом місяця з дня відкриття першого засідання Верховної Ради або протягом місяця з дня припинення діяльності попередньої коаліції. Порядок формування, реєстрації та припинення діяльності депутатських фракцій (ст. 60) та міжфракційних об'єднань (ст. 60-1) врегульовано зазначеним вище Законом «Про регламент Верховної ради України».

Тож, можна сказати, що конституційна можливість Голови держави своїм рішенням достроково припинити повноваження Парламенту у разі відсутності сформованої згідно чинного законодавства коаліції депутатських фракцій є одним із найвагоміших його завдань. Незважаючи на те, що в Україні не мали місце подібні випадки, ми вважаємо, що визначення місячного терміну є обґрунтованим та мотивуючим для представників політичних партій у Верховній Раді та окремих депутатів для консолідації політичних сил, пошуку спільних рішень, політичного компромісу, чіткого політичного курсу, в тому числі й через формування Уряду.

Одержано 15.04.2019

УДК 342.56

Ростислав Олександрович КИСЛЮК,

курсант групи Ф1-301 ХНУВС

науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Гудзь Т. І.

КЛАСИФІКАЦІЯ ЗАКОНОДАВЧОЇ ІНІЦІАТИВИ У СВІТОВІЙ ПРАКТИЦІ

У кожній державі існує своя унікальна система інституцій, що відповідно до основного закону має право ініціювати будь-які зміни законодавства. Переважна більшість вчених розглядають і упорядковують це право в державах відносно органів, які ним володіють. Користуючись цим підходом, право законодавчої ініціативи можна класифікувати за наступними критеріями:

1) за суб'єктом:

– законодавча ініціатива *парламенту* – вищого колегіального представницького законодавчого органу держави, який є первинним суб'єктом законодавчої